

Сърцата ни се свиват от мъчителна и непреодолима болка, спазми приглушават гласовете ни, сълзи напират от очите ни — отиде си нашата Тамара Махрова.

Необикновено съдържана, вгълбена, немногословна, толерантна, възпитана, тя носеше душа, която може би се разтваряше единствено в музиката, в мелодиите, които изпълняваше на пианото. Тогава като че ли блясваше най-силно нейната вътрешна чувствителност, намекваща за дълбочината на духовно извисената ѝ личност.

Доцент к. ф. н. Тамара Николаевна Махрова беше възпитаничка на Московския държавен университет, тя донесе със себе си духа на московската школа в езикознанието в момент, когато се градяха основите на една от най-старите специалности в нашия университет — руска филология. Тя беше един от строителите на Катедрата по руски език, един от първите ѝ петима доценти.

Доц. Тамара Махрова беше висококвалифицирана специалистка, ерудирана не само в своята област, а и човек с широка култура и интереси. Тя умееше да работи със студентите, да създава атмосфера, да бъде добър педагог в преподавателската работа.

За съжаление в последните години трябваше да води неравна битка с болестта, която неотстъпно сушеше физическите, но не и духовните ѝ сили. Тя беше мъжествен човек, не се предаваше и запази удивително самообладание до последния си час.

Жизненият път на Тамара Махрова се прекъсна в най-хубавата мъдра и зряла възраст за един човек на науката. Уви! Болестта беше безмилостна. Тя полегна в земята край Велико Търново, далеч от родината си. И може би този неочакван февруарски студ беше единственият полъх от нейното отечество, от Русия, единственото, с което природата можеше да бъде съпричастна и да напомни за родния край.

МИЛА ТАМАРА, СПИ СПОКОЙНО!

Огромна празнина зейна в душите ни — отиде си нашата Тамара. Нека споменът за нея, за надарената ѝ личност да остане завинаги!

ПОКЛОН!

От дълбокоскъръбящите ѝ колеги от Филологическия факултет